

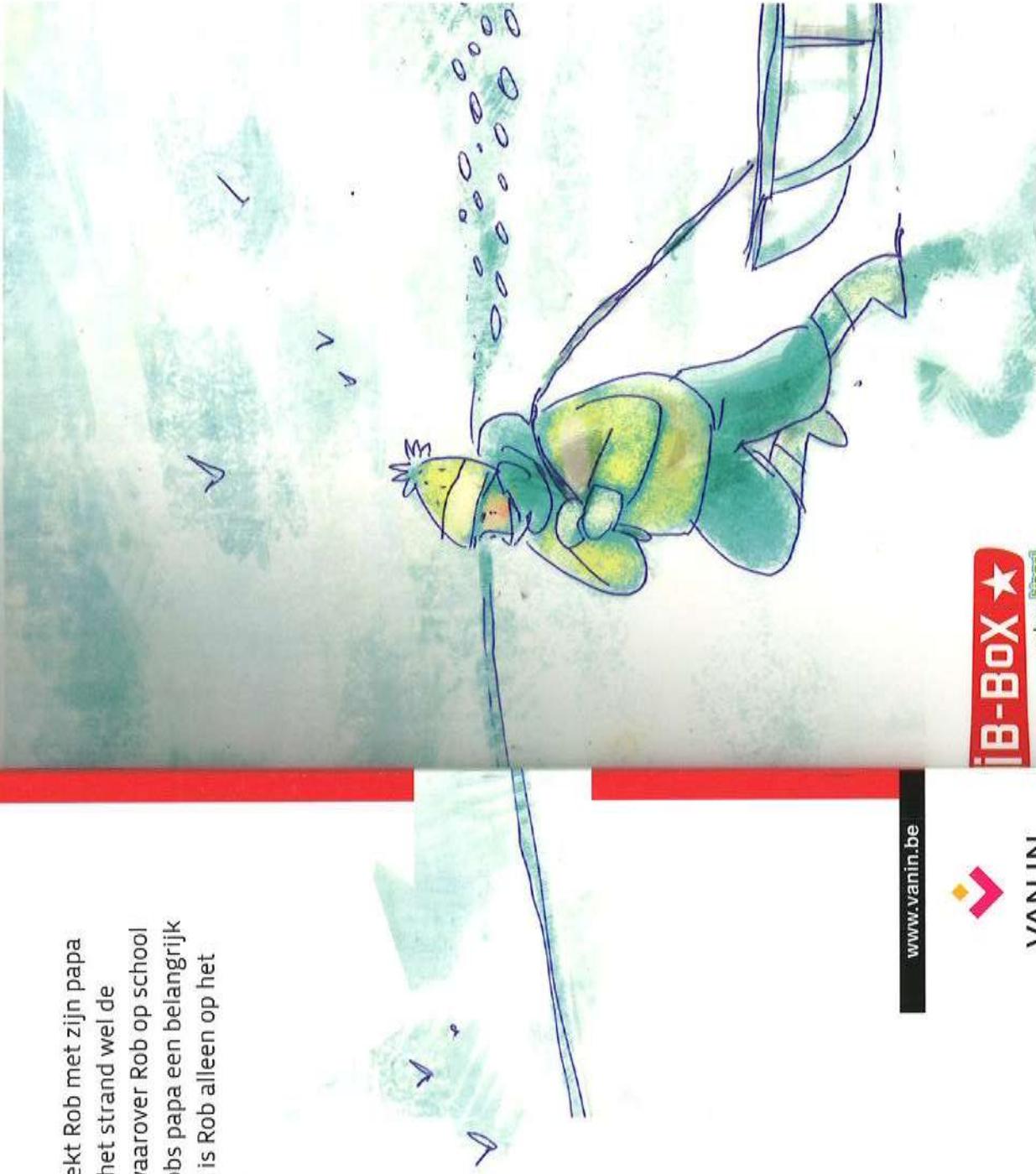
Slee aan zee

Bavo Dhooge en Seppe Van den Berghe

AVI E5 | AVI 6 *

Slee aan zee

Elke dag van de wintervakantie trekt Rob met zijn papa het strand op. Maar vandaag lijkt het strand wel de sneeuwvlakte van de Noordpool waaronder Rob op school zoveel heeft geleerd. Dan moet Robs papa een belangrijk telefoontje beantwoorden. Ineens is Rob alleen op het sneeuwstrand. Hij ziet niets meer door de mist en de sneeuw. Hij is helemaal alleen. Of toch niet?

BiB-BOX *

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
A Sparna company

IB-BOX *

dok op

BiB-Box *

Slee aan zee

Bavo Dhooge

Illustraties van Seppe Van den Berghe

VAN IN

1. Sneeuwstrand

Waauw, net de Noordpool! Rob staat op de zeedijk en kijkt naar het verlaten strand, als een koning die verrast zijn uitgestrekte koninkrijk ontdekt. De zandvlakte ziet er vandaag niet uit als een strand. Je ziet nergens een zandkorrel en zo ver je kijken kan, ligt het strand bedekt onder een dikke, witte laag sneeuw, alsof iemand er een gigantische bus slagroom op heeft leeggespoten.

'Ja, wat wil je, het heeft sinds gisterenavond onafgebroken gesneeuwd', zegt Robs papa.

'Het lijkt wel een ijsvlakte!' roept Rob opgewonden uit.

Hij sleept enthousiast de houten slee achter zich aan, richting de steile trappen die naar het strand leiden.

'Wat vreemd, zo anders dan de zomer!' bedenkt Rob luidop, terwijl hij voorzichtig de eerste stappen op het besneeuwde strand zet. In de zomerdrukte ligt het strand hier altijd vol met mensen in zwemkledij, die ingesmeerd zijn met zonnecrème en beschutting zoeken onder gestreepte parasols.

'Ja, maar het wordt elk jaar ook winter aan de kust, hoor', zegt zijn papa. En wat voor een barre, strenge winter kennen ze dit jaar! Het is berekoud en er staat een gure noordenwind die fluitend je oren doet tintelen als je ze er niet tegen beschermt. Maar Rob is goed ingepakt om er tegenaan te gaan, met zijn dikke wollen trui, zijn gevoerde winterjas en op zijn

hoofd een dikke muts met grote flappen die je oren warm houden.

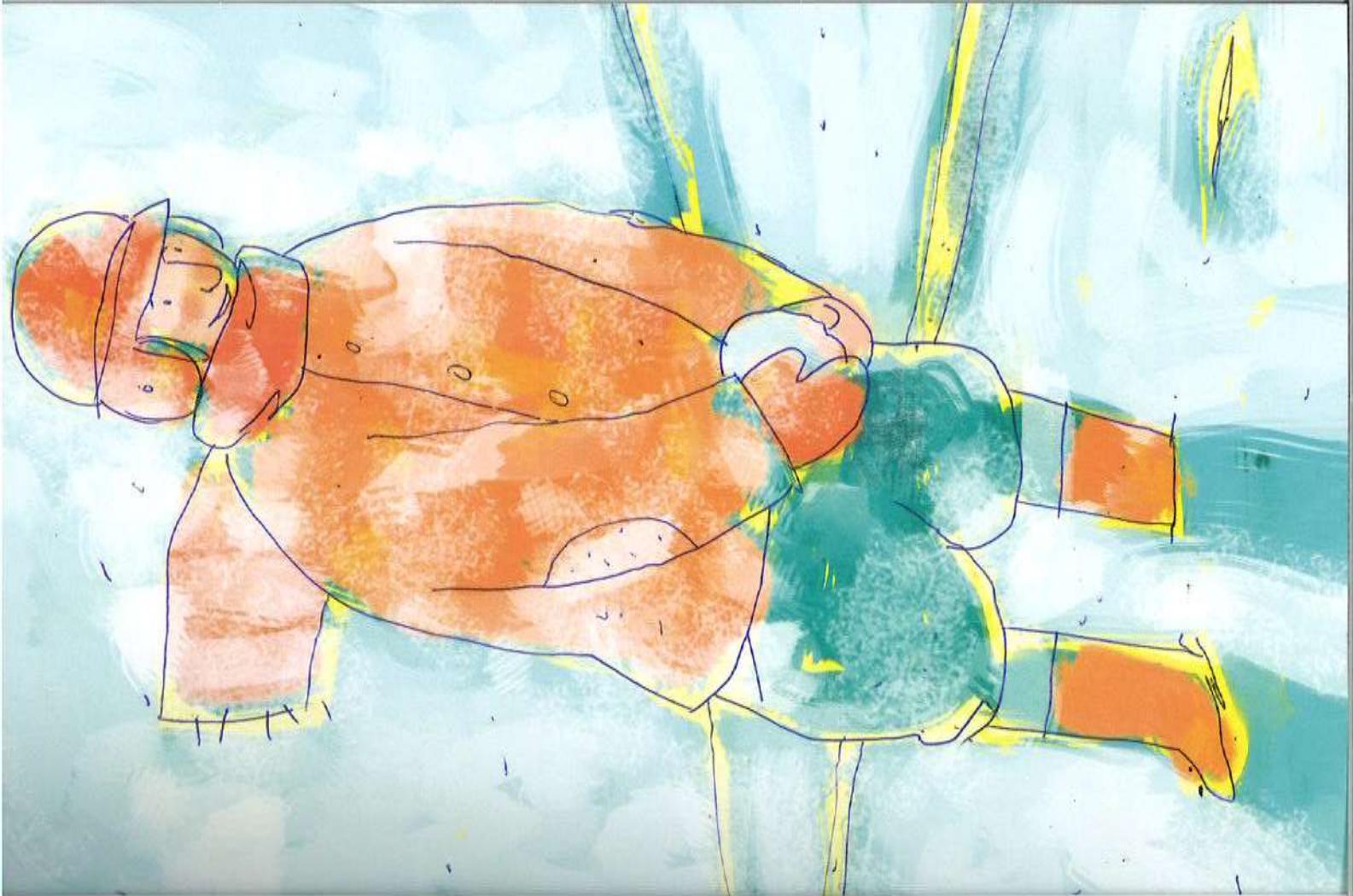
'We gaan niet te lang lanterfanteren, hoor', zegt papa. 'Het weer is te guur om uren op het strand door te brengen.' Maar Rob hoort hem al niet meer. Hij kijkt met fonkelende ogen uit over het witte landschap en is in gedachten verzonken.

Net voor de kerstvakantie leerde Rob op school in zijn lievingsvak, wereldoriëntatie, alles over de wereldberoemde ontdekkingsreizigers, en af en toe leert hij nu zijn papa wat bij. 'Wist je dat er ooit eens een schip met ontdekkingsreizigers vast kwam te zitten in het ijs van de oceaan?' leert Rob zijn vader.

'Cool', zegt zijn papa.

'Ja, écht cool. IJskoud om precies te zijn. De mannen aan boord zaten maandenlang als ratten in de val, ze konden niet voor- of achteruit en werden gek, helemaal kierewiet.' Rob blijft even staan en kijkt achterom, naar de voetsporen in de sneeuw die hij heeft achtergelaten, als kruimels die gestrooid werden om de weg weer terug te vinden, al zullen ze snel weer toewaaien en de terugtocht onmogelijk maken. 'Ik denk dat ik ook waanzinnig zou worden als ik maanden alleen op een ijsvlakte moest doorbrengen.'

Papa glimlacht en drukt Rob tegen zich aan. 'Wij hebben gelukkig een flinke voorraad chips, nootjes en popcorn in onze thuisbasis, het appartement!' roept hij enthousiast uit.

Rob en zijn papa staan nu midden in de sneeuw te kijken naar de Noordzee, die voor hen meedogenloos en waar-schuwend brult. De woeste golven slaan met het geluid van zweepslagen tegen de golfbreker, alsof ze de stenen muur met elke slag willen doen afbrokkelen. Maar hoe hard ze ook proberen, ze missen er de kracht voor, want ook de golven hebben het te koud en het enige resultaat dat ze boeken, is de dikke schuimlaag die is blijven liggen waar de sneeuw eindigt, of begint. Het is bovendien heel mistig en de slierten nevel hangen als zeilen boven de zee en het strand.
'Weet je,' zegt zijn papa. 'Ik heb van je grootvader zaliger nog verhalen gehoord over lang geleden, toen de winters hier zo koud waren dat zelfs de golven bevroren.'

'Kan dat echt?' vraagt Rob.

'Ja hoor, dan leek het vast alsof de tijd stilstand.'

'Cool, alsof je op de pauzeknop van een afstandsbediening gedrukt hebt,' lacht Rob. Hij hurkt neer en neemt een handvol sneeuw. Papa staat in de verte en denkt nog steeds aan de bevoren tijd. Niet alleen de golven, maar ook de ogen van papa staan nu stil. Hij zit in gedachten in zijn eigen ver-vlogen kindertijd.

'Wakker worden, papaatje!' roept Rob en hij mikte een sneeuwbal recht in het verwonderde gelaat van zijn vader, die zich achterover laat vallen in het dikke sneeuwtapijt.

'Pak me dan als je kan!' roept Rob en hij maakt zich snel uit de voeten. Zijn papa krabbelt rechtop en maakt zich klaar om wraak te nemen. Hij bukt zich en verzamelt net wat

sneeuw om samen te drukken tot een sneeuwbal, als het belseignaal van zijn mobiele telefoon plots weerklankt.

Rob kijkt om en komt enkele stappen terug.

Hij bekijkt de plek waar zijn papa in de sneeuw is gevallen en waar het silhouet van zijn vader afgedrukt staat in de sneeuw, alsof zijn vader in een groot bad vol gips gelegen heeft en een liggend standbeeld van zijn lichaam gemaakt heeft.
‘Hallo, met Hans,’ zegt zijn papa.

‘Papa, gaan we naar het water? Ik wil zien of er toch geen stukjes ijs aanspoelen op het strand. Misschien vind ik wel tafelmesheden, wenteltrappes of boormossels voor mijn schelpenverzameling of fossielen of ...’ Maar zijn papa steekt waarschuwend zijn linkerhand op, alsof hij wil aangeven dat Rob een minuutje moet wachten. Zo te zien is dit een belangrijk telefoontje, waarschijnlijk over papa’s werk, want anders zou hij nu niet opnemen.

Rob draait zich om, in de richting van de zee. De wind slaat hem venijnig in het gezicht. ‘Pff, wat een kracht!’ Rob trekt de slee achter zich aan, en stapt tegen de wind in naar de richting van de zee. ‘Ga je me straks weer voorttrekken naar de volgende golfbreker?’ roept hij over zijn schouder. Maar zijn papa hoort hem niet. Hij staat daar nog steeds, met een opgestoken vinger, als een standbeeld. Of beter: als een sneeuwman. Oké dan, denkt Rob, terwijl hij naar het water stapt. Ik loop alvast een stukje voorop. Maar wanneer hij zich na enkele passen weer omdraait, ziet hij zijn papa

nog amper. Zijn vader is een wazige schim geworden in de dichte mist en de sneeuw.

‘Hé, paps, ik ben hier!’ zwaait Rob. Maar dan verdwijnt zijn papa ineens. Het lijkt wel alsof Robs vader een paar stappen achteruit heeft gezet. Zijn gedaante gaat op in de witte vlakte, alsof hij verdwijnt in een wit schilderij. Rob blijft staan, midden in de sneeuw, en vraagt zich af wat hij nu moet doen.

2. Basis op het Noordzeestrand

Het uitgestrekte strand lijkt wel een wit blad papier, met niets erop geschreven of getekend. Rob staart voor zich uit. Er is geen verschil te zien tussen de sneeuw, de lucht en de wolken. En de slieren nevel maken het er ook al niet makkelijker op. Zijn papa heeft hem ooit verteld dat mensen op een skipiste soms duizelig en misselijk worden omdat ze de horizon niet meer kunnen zien en daardoor alle gevoel van oriëntatie verliezen.

‘Papa?’ Rob ziet nu ook de horizon niet. Meer nog: hij ziet niets meer, ook zijn papa niet. Wie gaat nu ook in zo’n hondenweer de sneeuw in! Hij kan zichzelf wel voor het hoofd slaan! Rob krijgt het moeilijk als hij eraan denkt dat hij gewoon gezellig in hun appartement had kunnen

zitten, ingeduffeld onder een dekentje in de zetel, met een avonturenfilm op de televisie en een grote zak popcorn in zijn schoot. Maar nu ziet hij alleen sneeuw en loopt hij verdwaald rond op het Noordzeestrand. Of beter: op de Noordpool!

Er zit niets anders op dan op zoek te gaan, besluit Rob. Hij neemt het touw van de slee en trekt ze verder als een echte ontdekkingsreiziger. De wind waait nog steeds hard tegen zijn gezicht aan en Rob denkt aan zijn skibril die thuis in zijn kleerkast ligt. Hij had nog gewijfeld om hem mee te nemen, maar papa had gezegd dat ze toch niet erg lang buiten zouden zijn. Brrr! Zijn handen voelen ijskoud aan en Rob heeft het moeilijk om het touw van de slee vast te houden.

'Joehoe, papa!' roept Rob in alle richtingen, maar er komt geen reactie. Hij heeft geen idee welke kant hij op moet of waar hij heen moet. Zonder kompas weet hij niet waar het noorden ligt. Het enige wat hij hoort, is ... de zee.

'Daar!' Hij gaat af op het geluid van de golven, maar ook die lijken zich te willen verstoppen. Rob hoort de golven van de Noordzee die luid aanspoelen op het strand, maar waar moet hij heen? Links, rechts? West, oost? Tot overmaat van ramp begint het nu nog heviger te sneeuwen. Overal om hem heen dansen dwarrelende vlokken. Het lijkt wel alsof ze in alle richtingen bewegen, zodat hij zich ineens duizelig voelt en wankelt op zijn trillende benen. Moedeloos hurkt Rob snel neer in de sneeuw en ademt hij

diep in en uit tot hij zich wat beter voelt. En dan ziet hij het: voetsporen. Misschien zijn het de voetsporen van zijn vader? Kan hij zo de weg terugvinden?

Rob springt recht en trekt de slee achter zich aan, met zijn ogen speurend naar de sporen in de sneeuw. Eerst gaat het goed, maar dan verandert het spoor van één set voetafdrukken naar twee. Heeft zijn papa misschien gezelschap gekregen? Zijn ze samen een zoektocht naar hem gestart of is ... 'Oh neen, stom stom stom!' Rob beseft dat hij gewoon rondjes loopt. Hij heeft al die tijd als een sufferd zijn eigen voetsporen gevolgd die in de sneeuw een mooie stippellijn in de vorm van een cirkel vormen.

'Papa, papa!' roept Rob wanhopig in het rond. Nou, dit idiote spelletje heeft lang genoeg geduurd. 'Ik moet een kamp maken, als uitvalsbasis', zegt hij tegen zichzelf. 'Ik moet mezelf beschermen en een uitvalsbasis is altijd handig om op verkenning te trekken en te weten waar je je bevindt.'

Rob zet de slee rechtop in de sneeuw. Deze plek wordt alvast zijn kamp. Dan gaat hij op zoek, niet naar schepen of kwallen, maar naar stokken of andere materialen om zijn kamp te bouwen.

'Komaan, er moet hier toch ergens een stuk hout liggen? Op het strand liggen meestal niet veel stokken, alleen scheepen en zeewier. Maar toch: er zijn mensen die hun

hond uitlaten en dan een stok weggooien om hem een beetje te laten sporten, of misschien vindt hij wel een stuk wrakhouw, van een of andere vissersboot die verging in een woeste storm net als deze. Alleen, het sneeuwtapjt is onderussen flink aangedikt en dat maakt het extra moeilijk om die dingen te vinden.

Even later valt Rob op zijn knieën neer. 'Eureka, gevonden!' Hij neemt een stok uit de sneeuw die niet al te groot is, ongeveer een halve meter. Met de stok als wandelstok stapt hij terug naar de plek waar de slee als een wegwijzer rechtop staat. Daar haalt hij diep adem en zet zijn hand tegen zijn hoofd, als een soldaat die plechtig salueert.

'Oké! Dit wordt de uirvalsbasis van Rob!' En dan plant hij de stok in de sneeuw en knoopt er vervolgens de sjaal aan die zijn mama nog voor hem heeft gebreid, voor ze ziek werd. 'Een vlag!'

Ja, dit ziet er allesbehalve slecht uit. Van op afstand zal hij zeker de vlag zien wapperen en zo weten dat daar zijn basis is. 'En nu papa gaan zoeken', zegt hij beslist, alsof hij zichzelf probeert te overtuigen dat het deze keer zal lukken.

Vol goede moed trekt Rob weer op pad, maar hij is nog maar enkele meters van zijn kamp verwijderd als hij in de verte een gestalte ziet staan. Stokstijf blijft Rob in de sneeuw staan. Is dat zijn vader?

'Papa!' Ja natuurlijk, het kan alleen maar zijn papa zijn. Hij staat daar iets verderop bij de golfbreker! Rob kijkt nog

eenmaal achterom, naar de wapperende vlag van zijn kamp, en trekt dan de sleet achter zich aan.

'Wat ben ik opgelucht om je te zien!' roept Rob al.

Zijn vader staat nog steeds met zijn rug naar hem gekerd alsof hij hem niet hoort, te staren naar de zee en de woeste golven.

'He, papa! Hier ben ik, hoor!' Wat vreemd. De gestalte blijft er roerloos en doodstil bijstaan. Rob bevindt zich nu pal achter hem en ziet dat de sneeuwlokken op zijn vaders schouders blijven liggen.

'Hè?' Het is zijn papa niet. Het is een standbeeld, gemaakt uit donkere steen, zoals de golfbreker. Het beeld staat naar de overkant van de Noordzee, naar het land aan de andere kant, Engeland. Het is een kunstwerk op het strand. 'Stommeste steenman', vloekt Rob en hij heeft zin om het een fikse trap te verkopen. Hij gaat voor het standbeeld staan en staart naar het stenen gezicht. De man kijkt droevig over de zee, van onder zijn zuidwester, zoals de meeste vissers vroeger ook droegen. Rob knielt neer en veegt het sneeuwlaagje van het koperen plaatje dat onderaan het beeld is bevestigd.

'Monument ter herdenking van de vele moedige vissers die op de woeste zee het leven hebben gelaten.'

Rob gaat weer rechtop staan. *'Het leven laten op zee,* dat betekent dat ze zijn verdronken en doodgegaan. Het idee van vissers die de veilige haven niet hebben gehaald, doet Rob

even slikken. En te bedenken dat hij daarnet nog enthousiast zocht naar een stuk wrakhout...

'Straks vind ik ook de dood, hier op het strand. Dan staat hier binnenkort een standbeeld van mij op de golfbreker.' Rob wordt er even stil van. Maar de koude wind en de sneeuw maken hem op slag weer wakker. Hij moet er weer tegenaan gaan en mag de moed niet laten zakken.

'Wat denk jij, badmeester?' grapt hij tegen het standbeeld, alsof dat hem alle antwoorden zal geven. 'Weet jij soms de kortste weg naar de zeedijk?' Rob draait zich om, maar de dijk is niet te zien. De mist en de nevel vormen een gordijn waar hij niet doorheen kan kijken.

'Ik weet het,' jammerd hij. 'Je ziet geen steen, eh, streek voor je ogen, he?' Rob leunt tegen het standbeeld dat uitkijkt over de zee, terwijl hijzelf de andere kant opkijkt, in de richting van waar hij denkt dat de dijk is. Als hij nu in één rechte lijn het lange strand overstreekt, dan moet hij toch op de dijk botsen?

'Even kijken,' zegt hij. Rob gaat aan de voeten van de zeeaan in de sneeuw zitten, en tekent met zijn wijsvinger een grondplan in het zand terwijl hij zich de route naar de trappen op de dijk probeert voor te stellen.

'Oké, hier hebben we de golfbreker, hier hebben we mijn kamp en hier hebben we jou, matroos. Maar waar is de bewoonde wereld dan? Papa zal ondertussen doodongerust zijn, en als hij slim is, dan komt hij mij eerst zoeken op de plek waar hij me uit het oog is verloren.'

Rob besluit terug te gaan naar zijn kamp. 'Het ga je goed, visser', zegt hij en hij tikt eens met zijn vinger tegen zijn muts, alsof hij afscheid neemt van het eenzame standbeeld op de golfbreker. Hij trekt de slee achter zich aan en begeeft zich weer in de richting van zijn kamp.

'Oeff' Rob ziet dat de sjaal rond de stok nog steeds zijn werk doet. Rob zet de slee weer rechtop, tegen de gure wind in en gaat er met zijn rug tegen zitten. De wind blaast nu in zijn blote nek en Rob bedenkt rillend dat hij de sjaal nu het best weer zou aandoen, maar dat zijn vader hem dan nooit zal vinden, hier in zijn basis zonder vlag. Hij besluit even te gaan liggen om zich te beschermen tegen de koude en sluit zijn ogen om zich niet meer te laten verblinden door de stomme sneeuw. Het lijkt nu wel of hij slaapt.

3. Poolhonden?

Robs ogen schieten open. Hij is natuurlijk niet echt in slaap gevallen - daarvoor is het veel te koud - maar hij heeft iets gehoord wat hem doet opkijken. Wat was dat? Het leek wel op ... gebrul. Een ijsbeer? Natuurlijk niet, denkt Rob. Op school heeft hij geleerd dat ijsberen op de Noordpool wonen en dat de pinguins op de Zuidpool leven. Of was het andersom? Ach, doet er niet toe.

Rob gaat rechtop staan. Hij houdt zijn hand tegen zijn voorhoofd, als een indiaan die uitkijkt over de prairie, in een poging om iets te kunnen zien tussen de sneeuwvlokken en de dikke mist. Maar hij ziet ...

'Niets', zegt hij. Net wanneer hij ervan overtuigd is dat het vals alarm is en weer wil gaan liggen om te schuilen, ziet hij een vreemde schim in de mist bewegen.

'Hè? Wat ...?' Uit de witte vlakte komt een donkere verschijning naar voren. Is het zijn papa die hem zoals altijd wil doen schrikken en hem als verrassing onderuit wil halen? Rob zet een paar passen achteruit, want hij vertrouwt het zaakje niet.

'Wie is daar?' Rob hoort zijn stem angstig trillen. Maar er komt geen antwoord. Het enige dat werklankt, zijn voetstappen in de sneeuw die steeds dichterbij komen. Rob zet nog een paar stappen achteruit. Het geluid dat dichterbij komt, doet hem naar adem snakken. Het lijkt op tromgeroffel.

'Papa?' De schim komt nu zo dichtbij dat Rob een vorm kan onderscheiden. Het is niet zijn papa. Het lijkt wel ... een dier. Een sneeuwmonster?

Op school heeft één van de jongens eens een spreekbeurt gehouden over de yeti. Maar een yeti, die hoort toch in de Himalaya en niet hier op het strand?

'He, wacht!' Rob steekt zijn hand naar voren, als bescherming. Wat het ook is, het komt in ieder geval recht op hem af.

'Wacht, ik sta hier!' roept Rob nog, maar het is te laat. De schim stoot hem tegen de borst. Rob is geraakt en hij voelt het zware gewicht van de schim op zijn lichaam, zo hard en stevig dat hij het evenwicht verliest en achterover valt in het zand, of liever, in de sneeuw. Een moment later opent Rob weer de ogen, maar hij ziet niets.

'Help, ik ben blind!' schreewt hij uit. Rob ziet alleen maar een witte vlakte. Er is een dik pak sneeuw op zijn oogleden gevallen, alsof hij een sneeuwmasker op heeft. Hij brengt zijn handen naar zijn gezicht en veegt de sneeuw weg om te zien wie hem dit heeft gelapt, maar het gevaarte is hem voor. Rob hoort het. Hij ruikt het. Hij voelt het. Het is inderdaad een beest, want hij voelt de warme vacht tegen zijn wang aan.

'Nee, alsjeblieft! Raak me niet aan! Eet me niet op!' Hij houdt zijn handen voor zijn gezicht om zich te beschermen, maar het lukkt niet. Het ding staat nu met zijn voorste poten op zijn borst en gaat recht op zijn doel af, klaar om Rob de keel over te bijten. Maar in plaats van een stevige beet, voelt Rob iets anders, iets nats, als een vochtige dwel. Het lijkt wel ... een tong die hem schoonlikt. Het beest likt met zijn tong de sneeuw van zijn gezicht en van zijn ogen, alsof het Rob een goede wasbeurt wil geven. Rob kan weer zien zoals voorheen. Hij staat, of beter, ligt nu oog in oog met zijn beider. 'Een hond? Een hond! Het is maar een hond!' Het is een grote loebas van een hond. Rob kent wel wat van honden en dit is overduidelijk een Duitse herdershond, die er eigenlijk helemaal niet zo gevaarlijk uitziet.

'Wel, waar kom jij ineens vandaan, makker?' lacht Rob opge-
lucht. 'Daar liet je me even flink schrikken.' Hij wil opstaan,
maar de viervoeter blijft met zijn beide poten op Robs borst
liggen en likt hem verder in zijn gezicht, alsof de hond dolbij
is om na lange tijd alleen weer een levende ziel tegen het lijf
te lopen.

'Jij hebt precies een grote dorst, hé?' Rob krabbelt rechtop en
steekt voorzichtig zijn hand uit, alsof hij wil afstaan of het
beest wel echt goede bedoelingen heeft.

'Waar is je baasje ergens, makker?' Rob hurkt neer en aait de
hond voorzichtig over zijn kop, alsof hij toch nog niet zeker
is dat hij straks niet alsnog een knauw zal krijgen. Onder-
tussen kijkt hij de sneeuwlakte rond, maar er is nog steeds
niemand te zien.

'Jij bent ook verloren gelopen, hé?' De hond knikt, alsof hij
Rob verstaan heeft en hem antwoordt.

'Weet je wat? Ik noem je Husky, net zoals de poolhonden!'
Rob staart naar de slee en dan naar de hond. Opeens moet
hij denken aan het beeld van de Kerstman, die met zijn slee
en acht rendieren door de sneeuw raast om op tijd de ca-
deautjes te brengen. Dat brengt hem op een idee.

'Wat denk je, Husky?' vraagt Rob. 'Wil jij rendier voor me
spelen?'

4. Op zoek!

Rob neemt de slee en zet hem in de sneeuw. Daarna gaat
hij erop zitten, als een cowboy op een paard. Husky

gaapt hem niet begrijpend aan. Er ontbreekt iets, denkt Rob.
'Teugels!' juicht hij. Maar waar vindt hij die? Dan krijgt hij
opeens een inval! Rob staat van de slee op en windt snel zijn
sjaal van de stok. Hij zal de vlag gebruiken als teugels.

'Jij bent een echte huishond, hé?' lacht Rob. Hij hurkt naast
de herdershond neer en voelt aan de halsband.

'Je hebt er zeker niets op tegen om een leiband te dragen?'
Rustig knoopt Rob de sjaal rond de halsband.

'Met dank aan mama', lacht hij zachtjes. Rob legt voor alle
zekerheid een dubbele knoop in de sjaal.

'Ziezo, we zijn klaar voor de rit!' roept hij, terwijl hij weer op
de slee gaat zitten en de sjaal met beide handen vastneemt,
alsof hij verwacht dat Husky er als een windhond vandoor
zal gaan. Maar dat gebeurt helemaal niet. Meer nog, Husky
blijft gewoon als aan de grond genageld staan, net zoals het
standbeeld van daarnet.

'Wel?' Voorzichtig trekt Rob aan de sjaal.

'Komaan, paardje, ju!' Maar Husky geeft geen krimp.

Hij draait zich om, naar Rob en geeft zijn poot een likje.
'Wat krijgen we nu?' vraagt Rob. 'Geen zin om me voort te
trekken?' Husky gaat er zelfs bij liggen, alsof de sneeuw een
matras is die speciaal voor hem neergelegd is.

'Hè, nee, geen dutje doen!' zegt Rob. 'Je bent een heuse husky en husky's kunnen een hele slee voorttrekken met de snelheid van de wind.' Maar dan denkt Rob aan de lessen op school waar de meester het had over het leven op de Noordpool en over hoe de sleeën van de Inuit getrokken worden door een hele span sleehonden. Maar hier staat Husky er alleen voor, net als Rob.

'Ik snap het,' zegt hij tegen de hond. 'Je hebt er geen zin in zonder je vriendjes, hè?' Rob blijft zitten op de slee, net als de hond. Het begint weer harder te sneeuwen en de koude wind snijdt nu echt door merg en been. Er moet toch een manier zijn om Husky aan het trekken te krijgen, om hem op te starten als de batterij van een wagen. Maar hoe?

Plotseling schiet Rob overeind. Hij springt van de slee en trekt nu ook de vlaggenstok uit de sneeuw. Met de stok in de hand gaat hij weer voorzichtig op de slee zitten. Husky begint nu heel hard te blaffen. Het klinkt niet als een gewoon of opgewonden blaffen. Nee, het blaffen klinkt als een verwittiging, alsof hij probeert te zeggen: 'Riskeer het niet, keertje!' De Duitse herdershond staat op zijn achterste poten en draait zich grommend om in de richting van Rob, terwijl hij zijn tanden ontbloot om aan te geven dat hij er niet mee opgezet is. Gelukkig heeft Rob de hond stevig vastgebonden met de sjaal en kan hij net niet tot bij de slee.

'Rustig maar, maarje,' zegt Rob. 'Ik ga je heus niets doen.'
Maar Husky blijft wild blaffend tekeergaan.

'Sst, ik ga je heus niet slaan met die stok, hoor.' Alsof de hond hem kan verstaan, houdt het blaffen meteen op.
'Dat is het!' zegt Rob. 'Je was echt bang, hè? Bang dat ik je zou slaan met die stok.' Maar dat is niet de reden waarom Rob de stok in de hand heeft genomen. De vlag en de stok van zijn uitvalsbasis zijn nu verdwenen en zijn vader zal het kamp nu nooit vinden, maar hij kon niet anders, want hij heeft de stok absoluut nodig. Rob grijpt de sjaal met zijn ene hand vast terwijl hij in de andere hand de stok vasthouwt.
'Oké, klaar voor het startschot?' lacht hij. 'Drie ... twee ... één ...!' In een ruk staat Rob op van de slee en gooit de stok met alle kracht over hij kan. De stok belandt een tiental meter verder in de sneeuw, en nog voor Rob weer kan gaan zitten om te bekomen, trekt de slee zich op gang. Husky heeft de stok door de lucht zien vliegen en gaat er zoals elke hond achteraan, want dat is nou eentmaal wat honden met stokken doen: apporteren.

'Wow! Wat een ontzettende vaart!' schreeuwt Rob. Hij valt met zijn achterwerk weer op de slee en houdt de sjaal met beide handen stevig vast. Wat een trip, alsof hij op een jetski zit! De slee snijdt als een mes door boter en zo gaan ze ervandoor.

'Het is gelukt!' juicht Rob. Een paar meter verder komt de slee tot stilstand. Husky buigt het hoofd, neemt de stok in zijn muil en reikt hem weer aan Rob aan.
'Goed zo, maatje,' sust Rob. 'Klaar voor de tweede ronde!'

Rob gooit de stok weer zo ver weg als hij kan. Husky raast er met een snok vandoor, waardoor Rob amper de tijd krijgt om op de slee plaats te nemen. Husky vindt het blijkbaar een heel fijn spelletje met zijn nieuwe kameraad.

'Zo zal het supersnel gaan!' roept Rob. 'Jieha! Hier kan zelfs een hele span husky's niet tegenop!' Wat een gevoel! Rob voelt de wind in zijn gezicht slaan, maar deze keer vindt hij het niet erg. Hij raast met de slee over de sneeuwlakte, alsof hij slalomt op een steile skipiste. Zijn papa heeft hem al een paar keer beloofd om samen op skireis te gaan in de Zwitserse bergen, maar tot nu toe is het er nog nooit van gekomen, omdat hij het altijd zo druk heeft met zijn werk.

'Hup, Husky! Hup!' De hond heeft geen zweep nodig om vooruit te snellen. Husky loopt zo snel als een wervelwind en kijkt niet achterom, met zijn blik geconcentreerd vooruit gericht op de plek waar de stok neerkwam. Zijn poten gaan snel op en neer, net als het hoefgetrappel van paarden.
'Niet te snel, Husky!' roept Rob. De zeedijk moet nu elk moment in zicht komen, denkt hij. De mist is een beetje opgetrokken, en Rob knijpt zijn ogen samen om een eerste spoor van beschaving te ontdekken.

'Stop!' schreeuwt Rob plots. 'Je gaat te snel!' Maar de hond gehoorzaamt zijn baasje niet. Rob probeert zich nog vast te klampen aan de sjaal, maar het gaat te snel en hij tuimelt van de slee in de dikke laag sneeuw. Husky lijkt eerst niet op te merken dat hij Rob onderweg verloren is, want hij loopt nietsvermoedend verder. Tot hij plots bruisk stopt en roert

hond. Het is een man. Het kan toch bijna niemand anders zijn dan ... ?

'Papa, ben jij dat?' Maar deze man ziet er helemaal anders uit. Hij is veel ouder en heeft een stok in de hand, net als de stok die Rob heeft gevonden op het strand en die hij nu gebruikt om Husky vooruit te jagen. De hond buigt het hoofd en begint zachterjes te jankken.

Rob denkt dat hij het begrijpt.

'Dit is jouw baasje, zeker? Je liep ook verloren, maar jij hebt blijkbaar de weg terug al gevonden.' Rob komt met de slee naast de hond staan. Hij kan de vreemde man nu van dichtbij bekijken. De onbekende man ziet er niet alleen oud uit, maar ook een beetje vies, als een zwerver die alleen op straat leeft en zichzelf niet goed verzorgt. Zijn ogen bliksemens als onweer en zijn mond staat streng gespannen. 'Hé, jij daar!' roept de vreemdeling tegen Rob. 'Jij hebt mijn hond gestolen, kleine dief! Rob staat muisstil naast de slee en ook Husky verroert geen vin.

'Is dat waar, Husky?' vraagt Rob. 'Is dat je baasje?' Maar de hond reageert niet. Hij jankt zelfs niet meer.

'Husky? Wie is Husky?' vraagt de man opgewonden.

'Deze hond heet niet Husky. Hij heet ...' Op dat moment begint de hond te grommen en luid te blaffen en gaat hij weer op zijn achterste poten staan. Rob heeft nog steeds de leiband in de hand die hij met zijn sjaal gemaakt heeft.

'Ho ho, rustig, Husky!' sust hij. 'Wat is er aan de hand?' Maar de hond blijft blaffen en gront dreigend in de richting van

loos in de sneeuw blijft staan.

'Hé makker,' zegt Rob. 'Je ging me toch ook niet achterlaten, zoals mijn papa heeft gedaan?' Rob klautert rechtop en wil naar Husky toe lopen, maar dan ziet hij hoe een schim uit de mist uit voorn treedt. Dat is de reden waarom Husky zo bruusk is gestopt. 'Wie is daar?' roept Rob. Deze keer is het geen monster of

de vreemde man met zijn stok.

'Waarom ben je zo boos?' De onbekende man zet nog een paar stappen dichterbij en heft de stok omhoog. Rob ziet dat die stok geen speeltje is en dat de man deze stok niet zal weggooien zodat Husky erachteraan kan lopen.
'Kom, geef me mijn hond terug, rotjoch!' snauwt de man.
'Hij is van mij en is dat altijd al geweest! Hij is weggelopen en hij heeft nog een fikse straf tegoed.'

Rob staart naar de stok, en beseft nu goed waarom Husky zo heftig reageert bij het zien van een stok.
'Je bent niet echt opgelucht om je baasje weer te zien, hé, Husky?' De hond stopt nu met blaffen en kijkt naar Rob.

Rob is nu zijn nieuwe baasje. Husky lijkt de andere kant op te willen. Rob knielt neer naast zijn nieuwe vriend en zegt luid genoeg, zodat de vreemde man hem kan horen: 'Het spijt me, makker, er zit niets anders op. Dit is jouw baasje en ik kan je niet zomaar meenemen zonder beschuldigd te worden van ontvoering.' Alsof Husky het begrijpt, begint hij weer zachjes te janken. Rob streeft hem over zijn vacht en fluistert hem in het oor: 'Jij wilt niet terug naar huis, hè? Niet zoals ik dat wel wil. Geen probleem, dan gaan we er samen weer vandoor. Je kunt op mij rekenen, makker.' De vreemde man wijst nu met punt van de stok naar de borstkas van Rob en sist: 'Dit is je laatste waarschuwing, jochie! Geef die hond weer aan mij of ik verwittig de politie!'
Rob telt in zijn hoofd tot drie en roept dan zo hard hij kan:

'Husky! Komaan!'

Op dat moment draait de hond zich om en begint door de sneeuw de andere kant uit te hollen. Rob werpt net op tijd de sjaal als een lasso rond zijn hals en springt op de slee. Zo gaan ze er weer vandoor, alsof Rob op een koets of een hufkar zit in het wilde westen bij de cowboys. 'Jiehaa!' roept hij.
'Kom op! Sneller, Husky!'

Rob kijkt één, twee, drie keer achterom. De vreemde, onverzorgde man heeft de achtervolging ingezet, maar gelukkig moet hij te voet door de diepe sneeuw, wat gezien zijn leeftijd geen kinderspel is. Hij gebruikt de stok die hij daarmet nog naar voren stak als wandelstok, maar hij komt niet goed vooruit.

'Komaan, Husky! We hebben hem bijna afgeschud!' Wanneer Rob nog een keer achterom kijkt, ziet hij hun belager niet meer. Rob trekt een beetje aan de sjaal waardoor de hond vaart minder.

'Oef, dat was op het nippertje, makker,' zegt Rob gerustgesteld. 'Maar maak je geen zorgen: ik laat je nooit meer gaan.' Zo trekken ze langzaam verder, tot de hond ineens stopt en terneergeslagen zijn kop buigt. Rob stapt van de slee en zegt bezorgd: 'Wat scheelt er, Husky? Ben je moe?' Maar de hond is niet vermoeid. Rob ziet dat Husky mankt. En plotseling merkt hij het spoor op dat zich achter hen als een rode stippenlijn in de witte sneeuw aftekent, alsof iemand druppels verf heeft laten vallen op een wit doek. Bloedsporen.
'Oh, nee,' zucht Rob. 'Ben je gewond, hondje?'

5. Rob de hond

Rob hurkt naast Husky neer en neemt zijn voorpoot in zijn handen. De open wonde zit vlak naast de nagel en ziet er geneen uit. De hond is er daarnet zo hard vandoor gegaan, dat hij zich waarschijnlijk aan een scherpe steen of een schelp heeft gestoten.

'Je bent een beetje te enthousiast geweest, hé, Husky?' Husky kan niet meer verder, hij gaat zelfs languit in de sneeuw liggen als teken van overgave.
'Wat moeten we nu aanvangen?'

Rob voelt dat de dijk heel dichtbij is, maar hij wil zijn nieuwe vriend niet zomaar achterlaten.
'Maak je maar geen zorgen', zegt hij. 'Jij hebt mij geholpen en nu zal ik jou helpen.' Maar hoe? Dan krijgt Rob een idee. Ze kunnen de rollen omdraaien!

'Wat zou je ervan denken als ik jou eens een lift geef voor de verandering?' Rob knielt neer en legt zijn twee handen onder het lijf van de hond. Hij probeert de Duitse herdershond op te tillen, maar het dier is loodzwaar. Rob voelt zich net een gewichtheffer die honderdvijftig kilo moet optillen.
'Ik zal rendier spelen', zegt hij. Rob praat zichzelf moed in en haalt diep adem. Hij zet de slee dwars in de sneeuw en met alle kracht in zijn lichaam rolt hij Husky erop.

'Ziezo! Het zwaarste werk zit erop!' Rob draait de sjaal nu en-

kele keren rond zijn eigen hand, alsof hij de slee aan de leiband zal uitlaten. Hij is er klaar voor en staart voor zich uit.
'En nu vooruit met de geit, of beter: met de hond! Voorwaarts, mars!' Rob trekt uit alle macht aan de slee. Zachties komt ze in beweging, maar nu hij zelf niet meer op de slee zit, valt vooruitkomen hem een stuk zwaarder. Dat komt door het gewicht van Husky, maar ook omdat Rob alsmaar wegglidt in de sneeuw. De zolen van zijn winterlaarzen zijn te glad en vinden geen grip op de besneeuwde ondergrond.
'Dit is zinloos', geeft Rob op en hij valt uitgeput op zijn knieën.

'Het spijt me, makker', jammert hij. 'Ik wil wel, maar ik raak niet vooruit en heb geen houvast.' Hij kijkt achterom en ziet dat Husky er helemaal bij gaan liggen is, met zijn beharde kin op zijn voorpoten en met zijn ogen gesloten. Rob schiet even in paniek.
'Wacht maar!' praat hij zijn makker en zichzelf moed in. 'Ik vind wel een oplossing!' Rob kijkt rond, maar er is niets dan sneeuw te zien. Tot zijn oog op een blauw stuk plastic valt, dat voor de helft uit het sneeuwtapijt stekt. Het lijkt wel op een kinderzeefje dat na een speelpartij op het strand achtergebleven is. Rob rent ernaartoe.
'Hé, wacht eens even, dit is geen zeef!' Het is een plastic tennisracket om op het strand met een pluimpje of een balletje naar elkaar te slaan. Rob begint te glimlachen. Hij herinnert zich nog iets uit de lessen op school over de Noordpool.

Vroeger klopten de ontdekkingsreizigers nagels in hun zolen om beter te kunnen stappen in de sneeuw, of ze gebruikten oude tennisrackets die ze onder hun laarzen bonden, zodat ze meer grip hadden en sneller door de sneeuw konden stappen.

'Dat is het' juicht Rob tevreden. Hij komt met het racket in de hand tot bij de slee gelopen. Husky kijkt op en begint meteen te blaffen.

'Rustig aan', zegt Rob. 'Ik ga je heus niet slaan zoals je oude baasje, Husky!' Rob gaat op de rand van de slee zitten en doet zijn broeksrilm los. Wanneer hij daarmee klaar is, gespt hij met zijn riem zijn laars aan het racket vast.
'Jammer dat ik maar één racket heb gevonden,' zegt hij.
'Maar ach, één is beter dan geen!'

Hij gaat rechtop staan en voelt dat hij nu meer steun in de sneeuw heeft. Voor de tweede keer gaat hij als een poolhond voor de slee staan, met de sjaal in zijn hand, klaar om de slee voort te trekken.

'Pfff! Het is zwaar werk en Rob moet uit alle macht trekken voordat de slee geleidelijk in beweging komt. Door het racket onder zijn voeten glijdt hij niet meer uit in de sneeuw, en kijk, na een tijds heeft hij het helemaal onder de knie. Rob is nu de poolhond die Husky de sleerit van zijn leven geeft.

'Hoera! Kijk ons eens gaan, Husky!' En alsof dat nog niet genoeg is, blaft Rob een paar keer als een hond. De rollen zijn nu even omgekeerd!

6. Het einde nabij

Rob houdt het al heel wat langer vol, maar na een poosje is hij opnieuw doodop en voelt hij zijn benen niet meer. De slee met de hond weegt veel te veel. Hij zucht en kijkt achter zich. Hij heeft amper enkele tientallen meters afgelegd, al voelt hij zich wel alsof hij de hele vlakte is afgegaan, of zelfs de hele wereld.

Hij kan niet meer vooruit en ploft neer in de sneeuw.

'Sorry, Husky, maar ik kan niet meer verder.' Rob sluit de ogen om van de inspanning te bekomen. Hij is nu niet alleen doodmoe, maar door het zweten heeft hij het ook erg koud. Hoe lang loopt hij hier op dit ellendige strand al zijn papa te zoeken? Een halve dag? Hij voelt zich nu net zo slecht als Husky en blijft in de sneeuw liggen.

'Ik kan niet meer!' Rob begint zachtjes te huilen. De wind huilt met hem mee en de sneeuw valt met bakken uit de hemel zodat het lijkt alsof ook de wolken mee huilen.

'Ik ben moe, ik heb het koud en ik wil mijn papa!' snikt hij. Dan valt er plots een schaduw boven Robs hoofd. Het is Husky, die zich van de slee heeft geslept en zich als een warm deken tegen hem aan vleit. Opens heeft Rob het niet zo koud meer, met Husky's bruine vacht als een overjas die hem tegen de koude beschermt. Rob laat zijn hoofd tegen de muil van zijn beste vriend rusten. Zijn ogen vallen dicht en Rob vecht tegen de slaap.

'Ik mag niet in slaap vallen,' houdt hij zichzelf voor. 'Hoeveel mensen zijn er al niet in hun slaap doodgevoren op de Noordpool? Slapen in de sneeuw is levensgevaarlijk!' Maar het is sterker dan hemzelf. Net als hij op het punt staat helemaal weg te zakken, word hij weer koude windvlagen gewaar. Husky is opgestaan.

'Hé, Husky! Je gaat me toch niet verlaten? Blijf hier!'

Maar de hond sloft mankend weg. Rob kijkt nog één keer op, maar hij heeft nog amper de kracht om zijn hoofd op te tillen. 'Alsjeblieft, laat me niet in de steek...' Rob ziet Husky kleiner en kleiner worden, tot hij niet meer dan een schim in de verte geworden is. En dan is hij ineens weg, alsof ook hij opgesloten is door de sneeuw. Rob sluit moedeloos zijn ogen en laat de slaap meester van hem worden.

Rob schiet wakker. Hij heeft geen idee hoe lang hij hier gelezen heeft. Waren het minuten? Waren het uren? Plots hoort hij wild geblaf. Het is Husky die opeens weer verschijnt, en deze keer is de herdershond niet alleen. Hij komt op drie poten aangehuppeld en mankt tot bij Rob als een trouwe vriend. Achter de hond verschijnt een andere gestalte, waarin Rob vaag de trekken van een man herkent. Oh nee, denkt hij. Het is zijn baasje die het bloedspoor gevolgd heeft en me ervan langs komt geven omdat ik zijn hond heb gestolen. Rob laat zijn hoofd weer rusten in de sneeuw. Maar dan herkent hij het gezicht van de man. Het is niet de eigenaar van Husky. Het is ...

7. Finish in zicht!

'Papa!
'Rob?'

Papa loopt naar Rob toe en ze vallen elkaar in de armen alsof ze elkaar al jaren niet hebben gezien.

'Waar zat jij de hele tijd?' vraagt zijn vader bezorgd.
'Dat kan ik ook aan jou vragen', zegt Rob geprikkeld.
'Ik was bang dat je verloren zou lopen.'

'Ik ben ook verloren gelopen', reageert Rob kortaf.
Wanneer hij weer in de sneeuw staat, draait Rob zich om

naar de zee en de rest van het strand. Hij wil uitleggen waar hij overal geweest is, maar dat is moeilijk als je geen steek voor je ogen ziet.

'Het was alsof ik verdwaald was op de Noordpool', legt hij uit. 'Alles lijkt hier zo immens groot met dat witte sneeuwpalet.' Rob neemt de hand van zijn papa en zal hem niet snel meer loslaten.

'Het spijt me, Robbedoes', zegt zijn papa. 'Maar ik kreeg een heel belangrijk telefoonnummer voor mijn werk dat ik moest opnemen. Ik hoop dat je het niet erg vond ...'

Maar Rob staat zijn vader sprakeloos aan te kijken. Erg? Hij was helemaal verloren gelopen en had uren rondgedoold zonder enig idee of hij nog ooit zijn vader zou terugvinden! Robs onderlip begint te beven, maar deze keer is het niet van de koude. Hij wil beginnen huilen. Zijn ogen prikkelen en het

vocht dat zich opstapelt, komt deze keer niet van de sneeuw en de regen. Het zijn tranen.

'Erg? Ik ben de hele dag in de weer geweest om mijn weg terug te vinden!'

'De hele dag?' vraagt Robs papa verbaasd. Dan schiet hij in de lach.

'Robbedoes, ik ben hooguit een kwartiertje weggeweest.'

'Wat?' Rob kan het niet geloven. Een kwartiertje, niet langer dan een speeltijd op school? Dat kan toch niet!

'Je liegt!' zegt hij. 'Dat kan niet! Ik heb van alles meegeemaakt. Ik heb een uitvalsbasis gemaakt, ik heb tegen een standbeeld gepraat, ik heb een herdershond gevonden die de slee heeft voorgetrokken. Ik heb het arme beestje bevrijd van zijn kwade baas en heb hem als een poolhond opgeleid.

Maar toen werd hij moe en raakte hij gewond, en toen heb ik een tennisracket gevonden en heb ik hem voortgetrokken om hem wat te laten rusten en dan ...'

'Rustig, rustig,' zegt zijn papa sussend. Hij aait Rob over het hoofd en knoopt de sjal weer om de hals van zijn zoon.

'Heb je dat allemaal echt gedaan?'

'Ja, echt waar!'

'Wel, Robbedoes, dan ben je een echte overlever. Maar ik was écht maar een kwartiertje weg, hoor.'

Kan dat? Heeft Rob het gevoel dat hij uren rondgedwaald heeft, maar ging het eigenlijk maar over enkele minuten? Rob kan het moeilijk geloven, maar misschien leek het inderdaad wel zo lang te duren omdat zijn hele wereld in elkaar stortte

toen zijn papa verdween.

'En waar is die prachtige poolhond van jou gebleven?' vraagt zijn vader. Oei, Rob is zijn vriendje bijna vergeten. Gelukkig is Husky een trouwe hond en zit hij nog steeds bij de slee. Rob toont de wonde van zijn poot aan zijn papa.

'Kijk, dit is Husky. Hij is gewond.' Papa knielt neer voor de slee en bekijkt de poot.

'Tja, dat ziet er niet netjes uit. We brengen hem best vandaag nog naar de dierenarts voor verzorging.'

'En daarna?' vraagt Rob. Robs papa staat op.

'Ik vrees dat we hem daarna weer naar zijn baasje zullen moeten brengen, Robbedoes. Je weet hoe dat gaat. Als we hem zouden houden, dan is dat zoals stelen.'

'Maar die eigenaar is heel erg kwaad. Hij zwaaait de hele tijd met een stok en ik denk zelfs dat hij Husky er af en toe mee slaat.' Daar moet zijn papa even over nadenken. Rob knijpt nog wat harder in zijn hand.

'Alsjeblieft, papa ...?'

'Oké, we zullen zien,' zegt zijn papa. Er verschijnt een glimlach op Robs gelaat.

Het sneeuwt nog steeds en het is nog altijd berekoud, maar toch lijkt de hemel op te klaren omdat hij diep vanbinnen al weet dat zijn papa de hond niet naar zijn eigenaar zal terugbrengen. Opgelucht neemt Rob plaats op de slee, naast Husky. Hij aait hem over de vacht en fluistert in zijn oor:

'Maak je maar geen zorgen, makker. Jij komt met ons mee naar je nieuwe thuis!' Dan komt de slee in beweging. Het is

Robs papa die nu voor rendier speelt en die de slee met het stuk touw voorttrekt.

'Kijk, Husky, een echte poolhond!'

'Ja ja,' lacht zijn papa. 'Wat een hondenleven.'

Al na enkele meters ziet Rob door de dichte mist en de dikke sneeuw de trappen van de dijk opdoemen. Hoe kan dat nou? Al die tijd waren ze zo goed verstopt, terwijl hij er eigenlijk maar enkele tientallen meters vandaan stond! En zo laten ze het besneeuwde strand achter zich, na een heis avontuur waaronder ze later nog veel herinneringen zouden bovenhalen.

'Ik hou ontzettend veel van het strand en het zand, Husky,' lacht hij. 'Maar geef mij maar zonneschijn in plaats van sneeuw. Sneeuw is voor de Noordpool of voor in de bergen. En die slee, die gaat straks de kelder in. We hebben ze niet meer nodig hier. Een slee aan zee? Wat een slecht idee!'

Over auteur Bavo Dhooge

Bavo Dhooge (geboren te Gent 1973) studeerde af als filmregisseur, maar werd al snel schrijver. Hij schreef meer dan 90 boeken waarvan de titels allemaal met de letter 'S' beginnen. Daarom kreeg hij de bijnaam de 'S-Express'. Hij schrijft niet alleen spannende verhalen voor jeugd, maar ook voor volwassenen. Daarin wordt hij de meest gelauwerde misdaadtiteur van Vlaanderen genoemd omdat hij zowat alle prijzen heeft gewonnen.

Zijn eerste vertaalde fantasyroman voor volwassenen verschijnt eind 2015 in New York. De filmrechten voor dit boek zijn ook al verkocht aan een Vlaams productiehuis.
Meer info vind je op: www.bavodhooge.be.

